

OPINIONS

Nº 140 - any 2022

¿Té sentit la manera com vivim?

Tenint en compte que la mort és inevitable, ¿sabem donar el sentit que cal a la nostra vida?

Buscar-li un sentit, no acostuma a preocupar-nos fins que, ens trobem davant d'un patiment físic produït per una greu malaltia, per un daltabaix econòmic, o també, quan hi ha una ferida emocional que no deixa de sagnar, sobretot produïda per una mort o una separació que ens fa sentir sense ànims per a lluitar.

¿Quin sentit de vida pot ser el més important?

La varietat de respostes és infinita, però quasi sempre, és lluitar amb tenacitat per aconseguir objectius materials dels quals se'n pot treure algun profit.

No naixem amb un sentit que ens motivi, sinó que, aquest s'ha d'anar descobrint, i, quan s'ha trobat, no deixar-lo de banda. Unes vegades es troba de seguida, altres, costa sacrifici arribar a assolir-lo i altres ni tan sols pot interessar intentar-ho.

Però, tot no s'acaba en projectes materials i la seva execució. ¿Qui no ha experimentat a la seva manera, una sensació de buidor en algun moment? Una sensació que s'acostuma a sentir quan la salut és motiu d'angoixa i de dolor, per haver comès algun error i no poder-lo esmenar, per un canvi forçat de vida o, per l'enyorament d'un ésser estimat, entre altres.

¿És aleshores quan després d'haver mostrat indiferència o rebuig a tot el que fa referència a l'esperit, en veure "les orelles del llop" i no sabent on agafar-se, se senten ganas de reconciliació amb la tradició religiosa dels pares o avis en la qual s'ha estat educat, però que, havien passat a l'oblit, perquè no eren necessàries per a viure?

¿Qui no vol assolir pau i serenitat mitjançant la seva professió o treball, practicant una religió, dedicant la seva vida als desvalguts, contemplant i sent receptius davant les meravelles de tota mena que ens envolten, aprendre coses noves, dedicant temps a una afició, passar temps amb qui ens uneix vincles d'amistat, d'afecte o d'amor i assaborint petites coses que són al nostre abast encara que no tinguin cap utilitat econòmica, social o política, però que, practicar-les donen bocinets de felicitat?

La vida és un regal que hem d'acceptar com a tal i que no es pot desapropiar, malgrat que, a vegades, no es desenvolupa com voldríem.

Al capdavall, que nosaltres sapiguem, de vida només n'hi ha una i aquí, i cal donar-li un sentit malgrat saber que, som finits.

Hi ha persones practicants i estrictes d'un culte de qualsevol religió o filosofia, que han fet d'ella el seu sentit de vida i resten convençudes que la vida és un do de la divinitat en la qual creuen i no volen canviar res. Malgrat l'agresta que pugui ser la seva existència, per elles és una ofrena al seu déu perquè els ha donat la vida.

Unes creuen en la recompensa d'un més enllà, després dels patiments que han suportat i suporten en aquesta vida, i, altres creuen que, després de la mort, l'ànima reneix en una altra matèria ja sigui persona, animal, vegetal o mineral i, la qualitat d'aquesta reencarnació, serà determinada segons els bons actes que vagin acumulat, fins que la seva ànima quedi purificada.

Un sentit de vida que es practica especialment a l'Orient.

També hi ha qui viu sense sentit i no el necessita, perquè creu que és el "destí" el que s'encarregarà, en cada moment, de donar-li. No deixa de ser una manera de passar per la vida passivament i una bona excusa per a no lluitar.

Malauradament, també hi ha qui troba un sentit de vida en coses negatives, impulsat per ambicions de domini i possessió o de revenges, motivades per enveja i gelosia que poden convertir-se en una obsessió i que els fa actuar amb crueltat malgrat el mal que poden fer.

La història n'està plena de desequilibrats que han estat els causants de veritables atrocitats.

Per finalitzar: també pot haver-hi qui, malgrat tenir un sentit de vida definit, hi hagin moments que senti la necessitat "d'evadir-se", perquè, inesperadament, s'han presentat "motius" que han fet trontollar el sentit de vida que tenien fins llavors.

Si això succeeix, no vol dir que s'hagi perdut el sentit de la vida, sinó que, només ha estat un descans en la lluita per a seguir amb el que ens havíem proposat.

Una última opinió personal

Vivim el dia a dia amb tant neguit i d'una manera tan estressant que no tenim temps de pensar a donar un sentit transcendent a la nostra vida.

No podem aturar el temps, però, està a les nostres mans com utilitzar-lo per anar complint els objectius que ens hem proposat, que, en definitiva, seran els que ompliran la nostra vida d'importància, de sentit i de felicitat.

Un cop hem pres consciència que el temps passa en contra de la nostra voluntat, cal viure amb tota la intensitat que es pugui, donant importància al present, però, sense perdre la perspectiva d'un futur encara que aquest sigui incert.

Amb aquesta premissa, pot ser bo disposar-nos cada matí, amb alegria, a no deixar que, persones o circumstàncies, ens facin perdre les ganes de lluitar pel que creiem val la pena i dóna sentit a la nostra vida, i, un dels sentits importants pot ser... sentir amor amb tots els seus besants i poder manifestar-lo.

Maria Mercè Usón